

[Henning Hasle.]

Formueskatten stiger, desto urimeligere maa den privilegerede Skattefrihed for Kooperationen virke. I en Tid, hvor Samfundssind paakaldes saa stærkt, ikke mindst fra Regeringens Side, virker det som blodig Ironi, at man opretholder et Skatteprivilegium for visse Foreninger, som konkurrerer med de Borgere, der saa stærkt lider under Skattetrykket. Der foreligger her for Regeringen en særdeles god Lejlighed til at vise, at Talen om Borgersind ikke blot er Ord, men Realitet.

Næst Bevarelsen af vor Uafhængighed og Neutralitet er det store Spørgsmaal for os i disse kritiske Dage, hvorledes Forholdene stiller sig for vor Landbrugseksport. Der er i hele det danske Folk en dyb og rodfæstet Forstaaelse af, at vort Lands økonomiske Velfærd — ja, maaske mere end det — afhænger af vore Muligheder for at opretholde Handelen til begge Sider. Det var sandelig ikke blot Landbrugerne, det var hele Folket, der med dyb Bekymring betragtede Opbringelsen af vore Eksportbaade i Kattegat. I et saadant Øjeblik føler alle Danske, at det ikke blot er Ladningsejernes og Redernes Interesser, der staaar paa Spil, men at disse Skibe og deres Ladninger er en Del af selve Danmark.

Vort Forhold til vore store Kunder i Vest og Syd er i Orden, og jeg kan give den højtærede Udenrigsminister fuld Tilslutning til hans berettigede Forventning om, at man fra begge Sider vil forstaa og respektere vor Stilling, der jo i øvrigt for en stor Del er sikret ved udtrykkelige Aftaler.

Dette er naturligvis det primære, men tilbage bliver Spørgsmaalet om Prisforholdene. Under den Diskussion, der har været ført herom, forekommer det mig, at man fra visse Sider næsten har stirret sig blind paa et enkelt Punkt, nemlig Sterlingkursen. Naturligvis er Forholdet mellem Kronen og Sterling af Betydning for, hvad vor Eksport indbringer i Kroner til Eksportørerne, men det bør dog ikke noget Øjeblik tabes af Syne, at dette kun er den ene Side af Problemet. Hovedspørgsmaalet er, hvilken Pris man opnaar. Jeg tror derfor, at det vil være i Helhedens Interesse at standse den rejste Diskussion, indtil Forhandlingerne er sluttet. Jeg ønsker for mit Vedkommende i hvert Fald kun at sige dette, at efter vor Opfattelse skal Landbruget ikke komme til at staa alene, hvis det kommer ud for uovervindelige Vanskeligheder. Skaden maa i saa Fald bæres af hele det danske Samfund.

I Forbindelse med Landbrugets Priser vil jeg gerne understrege den Opfattelse,

vi har af Kornproblemet, nemlig at det sidste Ord om Maksimalpriserne ikke kan være sagt, men at de maa rette sig efter de Udgifter, Landbruget faar til Producering af Kornet, og jeg efterlyser en Løsning af Spørgsmaalet om Erstatningskornet, som den højtærede Landbrugsminister med velberaad Hu og mod vore Raad lod staa aabent.

Til Slut vil jeg gerne ridse op, hvorledes jeg betragter Det konservative Folkepartis Stilling i Øjeblikkets danske Politik udadtil og indadtil.

Spørgsmaalet om en Samlingsregering er ikke aktuelt i Dag efter det forgæves Forsøg, der blev gjort for nylig. Det konservative Folkeparti paa Rigsdagen har da vedblivende at udfylde sin Plads i vort Statsliv som Opposition. Dermed være ikke sagt, at den alvorlige Verdenssituation ikke ændrer de Vilkaar, hvorunder Oppositionen udfører sit Arbejde; tværtimod, vi er os fuldt bevidst, at Situationen paalægger os saavel som andre et ganske særligt Ansvar. Men Situationen kræver en Redegørelse for vor Stilling til den højtærede Regering i Dag.

Lad mig da først sige, at Fortiden, det, der ligger forud for 1. September, vel for Øjeblikket er gemt, men det er ikke glemt. Det er nødvendigt at fastslaa, at for Landets Beredskab, saaledes som dette har vist sig at være, bærer Regeringen alene Ansvaret. Gang paa Gang paakaldte vi med oprigtigt Sindelag Samarbejdet, Gang paa Gang erklærede vi os rede til at lade Fortiden hvile, hvis vi nu kunde komme i Samarbejde, inden det var for sent.

Hvorledes var dengang den højtærede Regerings Vilje til Samarbejde? Hvorledes blev vor fremstrakte Haand modtaget? Svaret kender enhver — det var Afvisning. Men Konsekvensen heraf er da, at det er Regeringen, og den alene, der har Ansvaret for vort Beredskabs Tilstand.

Hvad angaar det Arbejde, der skal gøres i Nutid og Fremtid i vor indre Politik, da erklærer Det konservative Folkeparti sig rede til Samarbejde i national Aand. Men det bliver dog vist nødvendigt at rette en Misforstaaelse, som man i Regeringskredsene og deres Presse synes at gøre sig skyldig i. Jeg tænker her ganske særlig paa en Artikel af den mystiske „Politicus“, hvis dybere Mening synes at være den, at sandt Samfundssind hos Oppositionen viser sig i — og kun kan vise sig i —, at den erklærer alt, hvad Regeringen foretager sig, for vel gjort at være. Den Rolle, som den mystiske Herre har tiltænkt Oppositionen, er nærmest Henriks i Holbergs